

bemærke med Hensyn til Vædringsforslaget, som det nu foreligger, at det er en Smødekommehed, at Anmeldelsen om, at man vil opfiske fra saadanne Brag, skal sendes til Marineministeren i Stedet for, at den nu skal sendes til Amtmanden, Politimesteren o. s. v., idet disse ikke have noget som helst Middel til at sikre sig, at der blev gjort noget som helst for at sikre Skibsfarten. Denne Vædring er en Smødekommehed, men det er nok ogsaa den eneste. For det første vil jeg sige, at Bragene paa Vandgrunden ere skudt helt til Side, og det finder jeg virkelig ikke er forvarligt, Fiskernes Liv har jo ogsaa noget at betyde. Lige saavel som Bragene ude i Sejlløbene kunne være farlige for Sømandene, lige saa vel kunne de Brag, der ligge inde paa Vandgrunden, være overordentlig farlige for Fiskerbaade, og, som sagt, Fiskere ere da ogsaa Mennesker, hvis Liv man skal tage Hensyn til. Jeg kan altsaa ikke være med til at lade Bestemmelsen om Bragene paa Forstranden gaa ud. Dernæst vil jeg tillade mig at gennemgaa Hovedvædringsforslaget. Der staar saaledes: „I Sejlløb maa Opfiskning af saadanne Brag kun ske ved Hjælp af Dykker og kun i Halvaaret Marts—August.“ At det kun maa ske i Halvaaret Marts—August, er jo ganske vist en Indrømmelse, men da jeg erfarer af Ordføreren, hvad jeg nok havde en Mistanke om i Forvejen, at det ikke kan gøres paa andre Tider, er Indrømmelsen jo ikke saa stor, som det straks kan synes, men i alt Fald er det tilshieladende en Indrømmelse, og jeg kan i og for sig ikke have noget derimod. Jeg vil for Resten bemærke, at denne Indrømmelse vel egentlig er fremkommen i Anledning af, at vi i Udvalget havde talt om, hvad Slags Mærker der maatte sættes paa saadant et Sted, hvor der arbejdes med Brag, idet jeg hævdede, at de eneste i Vædringsforslaget nævnte Mærker, Bøje og Lanterne, som oftest vare tilstrækkelige i Sejlløbene, idet selv lejede Mærkeskibe vare drevne for deres Ankere; men i den Henseende kan jeg dog forstikke, at der i dette Halvaar, nemlig i Maanederne Marts og April, lige saa godt kan være Storme som til andre Tider, og af de tre Tilfælde, jeg i Udvalget omtalte, hvor et Mærkeskib var drevet, faldt det ene endogaa i Maj Maaned. Dernæst hedder det endvidere i Vædringsforslaget: „Ved Arbejdets Afslutning skal Dykkeren til nævnte Myndighed afgive en edelig Erklæring om, at Stedets Vandstands højde ikke er formindsket.“ Hvis nu Forholdet var det, at Dykkere vare et bestemt Lav, var en vis bestemt Samling af Mennesker, saa at man overhovedet vidste noget om, hvem der

faldt ind under denne Kategori, vilde jeg ogsaa mene, at en edelig Erklæring havde en hel Del at betyde, men naar nu enhver, der tager en Dykkerhat paa, er en Dykker, er det dog et Spørgsmaal, om man ubetinget kan stole paa en saadan Erklæring. Den eneste Fordel ved denne Erklæring vilde være, at Marineministeren kunde lade Stedet undersøge bagefter, og hvis man da fandt, at den edelige Erklæring var urigtig, kunde man saa den paagældende alvorlig straffet. Saa kommer jeg til et Punkt i Betænkningen, som er blevet anderledes, end det oprindelig var affattet, og hvorved det er blevet høist utilfredsstillende. Det lyder nu saaledes: „Bragfiskeren skal, saafremt Vandstandshøjden formedelst Arbejdet paa noget Sted formindskes, holde Stedet behørigt afmærket“. Det er altsaa ikke under hele Arbejdet, at Bragfiskeren skal holde Stedet afmærket, som det fordredes efter det tidligere Udkast til Vædringsforslaget, men nu er det først, naar Bragfiskeren faar jaget en eller anden Spante i Vejret, at han skal afmærke, det vil sige, saa skal han ind i Vand og hente Mærker, og saa kommer der næppe nogen Mærker op de første 24 Timer, og i den Tid kan der ske meget. Derfor forekommer denne Bestemmelse mig aldeles uslydsgørende. Saa staar der videre, at han skal „holde Stedet behørigt afmærket med Bøje og Lanterne“. Nu er der, som jeg nærmere har udvillet i Udvalget, stor Tvivl om, hvorvidt man kan holde et Sted behørigt afmærket ved Bøje og Lanterne; thi vi have, som tidligere bemærkede, undertiden fundet, at de lejede Mærkeskibe ikke forstode, og have været nødt til at afmærke ved Hjælp af vore Fyrskibe, som have usædvanlig svære Ankergejer. Den foreslaaede Afmærkning vil derfor i mange Tilfælde ikke være tilstrækkelig, medens den i andre Tilfælde vil kunne være det. Med Hensyn til Udtrykket, at Stedet skal holdes „behørigt“ afmærket, da maa jeg spørge, hvem der skal afgøre, om det er behørigt afmærket, skal det være Bragfiskerne eller Marineministeren? Det er en meget væsentlig Ting, at det udtrykkelig bliver udtalt, at det er Marineministeren, der skal afgøre, hvad der forstaas ved Udtrykket „behørigt“, da den hele Bestemmelse ellers ikke har den ringeste Betydning. Og dertil kommer, at efter de gældende Love kunne Bragfiskerne ikke saadan efter eget Skøn udlægge Mærker i Sejlløbene. Det er udelukkende forbeholdt Marineministeriet at sætte saadanne Mærker, og Marineministeriet har Ansvaret for, at Farvandet er ordentlig afmærket; de Mærker, som saaledes ere satte af andre, ere falske Mær-